

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: A. G.
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. JMK 164329/2019, sp. zn. S-JMK 158999/2019/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. JMK 164329/2019, sp. zn. S-JMK 158999/2019/OD/No (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravních a správních agend (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10. 2019, č. j. MUHOCJ 68460/2019/DSA/Štef (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 5. 2019 v 21:00 hod., v obci P., u A. M. č. p. X, ve směru jízdy na S., jako řidič blíže specifikovaného vozidla, užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Při kontrole bylo zjištěno, že na vozidle chybí zadní část výfukového systému, včetně tlumiče. Z toho důvodu vozidlo při jízdě vydávalo hrubé zvuky.
3. Výše uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), dále ve spojení s § 4a odst. 1 písm. a) a bodů 6.1.2.2.3 a 8.1.1.2.2 přílohy vyhlášky č. 82/2012 Sb., o provádění kontrol technického stavu vozidel a jízdních souprav v provozu na pozemních komunikacích (vyhláška o technických silničních kontrolách), a ve spojení s § 52 zákona o podmínkách provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. K odvolacím námitkám uvedl, že v předcházejícím řízení byla respektována práva obviněného, přičemž správní orgán se nedopustil procesního pochybení nebo nesprávného úředního postupu. V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo posuzováno naplnění jak formální, tak materiální stránky přestupku. Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn na základě svědeckých výpovědí policistů a pořízené fotodokumentace výfukového systému vozidla. Z podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že vozidlu chyběla zadní část výfukového systému včetně tlumiče. Vozidlo bylo policisty zastaveno proto, že vydávalo zvuky nasvědčující poruše výfukového systému.
5. Žalovaný dále aproboval postup prvostupňového orgánu spočívající v neprovedení důkazu výrobní dokumentací vozidla, neboť se jednalo o nadbytečný důkaz, který by nepřispěl k objasnění stavu věci. Podle žalovaného lze laickým posouzením dospět k závěru, že vozidlu chybí část výfukového systému, jak bylo výsledkem policistů a pořízenou fotodokumentací doloženo. Současná právní úprava neumožňuje uplatnění režimu tzv. nouzového dojetí. Naopak počítá s tím, že technické prohlídky mohou být prováděny také jako součást silniční kontroly.

6. Z těchto důvodů žalovaný dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Správní orgán I. stupně se zabýval rovněž materiální stránkou přestupku. Zdůraznil, že jízda technicky nezpůsobilým vozidlem značně ohrožuje bezpečnost silničního provozu. Jednalo se navíc o závadu výfukového systému, což negativně ovlivňuje kvalitu životního prostředí. Spaliny z výfukového systému navíc mohou pronikat do vnitřního prostoru vozidla, čímž může dojít k ovlivnění samotného řidiče. Nadměrný hluk výfukového systému, kterého si žalobce musel být vědom, dále obtěžuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

III. Žaloba

7. Žalobce namítal, že správní orgány posuzovaly v rozporu s mezinárodními závazky technický stav vozidla, které bylo registrováno a mělo platnou STK podle slovenských zákonů. Žalobci navíc výfuk odpadl několik metrů před zastavením policejní hlídkou, pročež nelze jeho jednání kvalifikovat jako přestupek, resp. jednání vykazující potřebnou míru společenské škodlivosti. Prvostupňové rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné, pokud je v jeho odůvodnění bez dalšího argumentováno hrubými zvuky vozidla.
8. Kromě toho žalobce namítal, že prvostupňový orgán postupoval v řízení v rozporu se zákonem, neboť porušil právo žalobce na obhajobu, když nevyhověl jeho žádosti o zaslání kopie správního spisu, přestože bydliště žalobce se nachází od sídla správního orgánu ve vzdálenosti několika set kilometrů.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám poté v zásadě zrekapituloval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména zdůraznil, že spáchání přestupku spočívajícího v řízení technicky nezpůsobilého vozidla bylo spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi policistů a pořízenou fotodokumentací. Současně žalovaný opětovně poukázal na právem chráněné zájmy, které byly jednáním žalobce ohroženy nebo porušeny. Žalovaný dále rozporoval věrohodnost tvrzení žalobce, že mu výfuk z vozidla upadl několik metrů před zastavením. Související ránu by totiž žalobce musel zaregistrovat, včetně změny zvuku, které vozidlo vydávalo. Dotčenou část výfukového systému by navíc přirozeně nenechal na místě a ukázal by ji policistům, kteří prováděli silniční kontrolu.
11. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které uvedl, že ve svědeckých výpovědích policistů byly dány rozpory, přičemž nebylo prokázáno, že by vozidlo za jízdy vydávalo nadměrný hluk, popř. že nebylo výfukovým systémem řádně vybaveno.

Správní orgány založily svá rozhodnutí pouze na svědeckých výpovědích policistů a pořízené fotodokumentaci, aniž by provedly důkaz technickou dokumentací vozidla. Jednání žalobce navíc nelze považovat za společensky škodlivé. Po jeho zastavení byla odpadlá část výfuku zničena projíždějícími vozidly. Bez znaleckého posudku poté nelze dovozovat, že do vozidla mohly pronikat spaliny.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, úřední záznam a policejní fotodokumentace. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému žalobce podal odpor. Prvostupňový orgán proto pokračoval v řízení a žalobce vyrozuměl o konání ústního jednání dne 28. 8. 2019. V této souvislosti bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce, ve kterém bylo zpochybněno spáchání přestupku a poukázáno na nezákonné odepření dálkového nahlížení do správního spisu. Ve věci byl následně stanoven nový termín ústního jednání na den 30. 9. 2019, na což žalobce opět reagoval zasláním písemného vyjádření obdobného charakteru.
13. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Během jeho konání byl proveden důkaz obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi policistů prap. M. V. a ppap. P. M.
14. **Svědék V.** k věci uvedl, že projíždějící vozidlo žalobce zastavili proto, že při jízdě vydávalo hrubé zvuky vycházející z výfukového potrubí. V rámci následně provedené kontroly bylo zjištěno, že jsou na vozidle sjeté pneumatiky a chybí zadní část výfukového systému. Technický stav vozidla byl v tomto směru fotograficky zdokumentován. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil a žádal jeho oznámení do správního řízení. Totožnost žalobce byla řádně ověřena na základě předložených dokladů totožnosti.
15. **Svědék M.** k dotazům správního orgánu I. stupně shodně vypověděl, že vozidlo před zastavením vydávalo hlasitý zvuk, což bylo způsobeno tím, že mu chyběla zadní část výfukového systému. Během provádění silniční kontroly bylo dále pouhým okem zjištěno, že na vozidle jsou umístěny nadměrně opotřebované pneumatiky. Technický stav výfukového systému a pneumatik je na policejní fotodokumentaci zachycen tak, jak byl svědkem pozorován.
16. Po skončení ústního jednání žalobce zaslal prvostupňovému orgánu žádost o pořízení kopie kompletní spisové dokumentace, a to za účelem vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 25. 10. 2019, č. j. MUHOCJ 75022/2019/DSA/Štef, kterým bylo řízení o žádosti o dálkové nahlížení do správního spisu zastaveno. Žalobce poté podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
19. Žaloba není důvodná.
20. Žalobce předně namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s Úmluvou o silničním provozu (sdělení 82/2013 Sb. m. s. a č. 83/2013 Sb. m. s.), pokud posuzovaly technickou způsobilost vozidla, které mělo platnou státní technickou kontrolu (STK) a bylo řádně registrováno podle slovenských zákonů.
21. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem měla nezákonnost postupu správních orgánů spočívat. Podle čl. 39 Úmluvy o silničním provozu z roku 1968 platí, že každé motorové vozidlo, každé přípojné vozidlo a každá souprava vozidel v mezinárodním provozu musí splňovat ustanovení přílohy 5 této Úmluvy. Současně musí být v dobrém provozním stavu. Mezi konkrétní technické podmínky lze podle bodu 53. přílohy 5 daného právního dokumentu zařadit rovněž požadavek na vybavení motorového vozidla účinným tlumičem výfuku, jehož účelem je zabránění nadměrnému nebo neobvyklému hluku v silničním provozu [viz také kapitola III. písm. g) Přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu z roku 1949].
22. Pokud se tedy žalobce dovolává mezinárodních závazků v oblasti silničního provozu, vyplývá z nich výslovně povinnost stanovit na vnitrostátní úrovni minimální požadavky na technické vybavení vozidla, včetně stavu výfukového systému opatřeného trvale účinným tlumičem. V opačném případě by vozidlo nemělo být registrováno a nemělo by mu být vystaveno ani platné osvědčení o pravidelné technické kontrole, k jejímuž provádění se smluvní státy podle již odkazovaného článku Úmluvy o silničním provozu zavázaly.
23. Žalobce netvrdil, že slovenská právní úprava nevyžaduje, aby byl výfuk vozidla obligatorně vybaven účinným tlumičem. Argumentoval pouze tím, že vozidlo mělo v době spáchání přestupku platnou státní technickou kontrolu (STK). K jejímu provádění však dochází periodicky, nikoliv ke konkrétnímu okamžiku. Jinými slovy, není podstatné, že dané vozidlo bylo v minulosti posouzeno jako technicky způsobilé, protože k odstranění či odpadnutí zadní části výfukového potrubí (tlumiče) mohlo dojít až s určitým časovým odstupem po provedení technické kontroly.
24. Při provozování vozidla na pozemních komunikacích v České republice nepostačuje disponovat formálním osvědčením o pravidelné technické prohlídce. Vozidlo musí být i po jejím provedení udržováno v požadovaném technickém stavu. Správní orgány výslovně odkázaly na dotčená ustanovení zákona o podmínkách provozu a vyhlášky o technických silničních kontrolách, podle kterých nelze považovat za technicky způsobilé takové vozidlo, u kterého zcela chybí podstatná část výfukového systému, což ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nepříznivě působí na životní prostředí.

Pakliže je takové vozidlo v silničním provozu užito, jedná se o porušení povinnosti řidiče podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

25. Žalobce ani netvrdil, že řízení vozidla bez podstatné části výfukového systému (tlumiče) je podle českých právních předpisů přípustné. Naopak rozporoval postup správních orgánů stran zjišťování skutkového stavu věci. Konkrétně namítal, že absence podstatné části výfukového systému byla prokázána pouze na základě rozporuplných výpovědí policistů a pořízené fotodokumentace, aniž by byl proveden důkaz výrobní dokumentací vozidla.
26. Krajský soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Policisté shodně vypověděli, že k zastavení vozidla došlo v důsledku hluku, které za jízdy vydávalo. Během následně provedené technické prohlídky bylo zjištěno, že vozidlo mimo jiné postrádá zadní část výfukového systému, což bylo pomocí služebního fotoaparátu řádně zdokumentováno. Žalobce nijak nespécifikoval, v čem se výpovědi policistů rozcházejí. Za klíčovou lze přitom považovat pořízenou fotodokumentaci, na které je spolehlivě zachyceno „holé“ výfukové potrubí, tedy takové, které zjevně není opatřeno tlumičem vyhovujícím technickým požadavkům.
27. Lze proto dát žalovanému za pravdu, že provádění důkazu výrobní dokumentací vozidla by bylo nadbytečné. Sám žalobce si nadto poněkud protiče. Na jednu stranu argumentuje potřebou doplňování dokazování ohledně technické způsobilosti vozidla, ale současně uplatňuje skutkovou verzi, podle které měla zadní část výfuku nečekaně odpadnout těsně před zastavením vozidla policejní hlídkou. Jinými slovy, žalobce výslovně potvrzuje, že výfukové potrubí nebylo v době provádění silniční kontroly kompletní neboli v technickém stavu, který je podle platné legislativy pro výrobu a registraci motorových vozidel vyžadován.
28. Krajský soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce o řízení vozidla v režimu tzv. nouzovém dojetí je nevěrohodné. Pokud by skutečně došlo k odpadnutí části výfukového systému několik metrů před zastavením vozidla, policejní hlídka by tuto okolnost nepochybně zaregistrovala. Žalobci navíc nic nebránilo v tom, aby policisty následně na příčinu technické závady upozornil, což neučinil. Do oznámení přestupku se nevyjádřil a odmítl ho podepsat. Až dodatečné uplatnění takto významné skutkové okolnosti nasvědčuje tomu, že se jedná o účelovou argumentaci žalobce, jejímž cílem je vyhnout se odpovědnosti za přestupek.
29. K naplnění formální stránky přestupku postačuje absence podstatné části výfukového systému, což bylo spolehlivě prokázáno. Co se týká materiální stránky přestupku, tedy jeho společenské škodlivosti, ta byla v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zdůvodněna. Správní orgán I. stupně správně zdůraznil, že provozování vozidla bez technicky způsobilého výfukového systému opatřeného tlumičem je závadou, která ohrožuje právem chráněné zájmy spočívající nejen v zachování bezpečnosti silničního provozu, ale také v omezení škodlivého vlivu silniční dopravy na životní prostředí. Kromě toho vede absence tlumiče výfuku k nadměrnému hluku, který obtěžuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.
30. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nelze spatřovat v tom, že správní orgán v souladu se svědeckou výpovědí policisty a jeho popisem skutkového děje označuje zvuk či hluk vozidla za „hrubý“. Podstatné je materiální hledisko, tedy skutečnost, že se jednalo o

neobvyklý hluk výrazné intenzity, což bylo ostatně důvodem k tomu, proč bylo vozidlo žalobce hlídkou zastaveno. Podobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k možnému vnikání spalín do kabiny řidiče, což prvostupňový orgán na základě všeobecných znalostí zdůraznil pouze jako jednu z okolností mající vliv na míru společenské škodlivosti. Nebyl tedy dán důvod k tomu, aby tato okolnost byla prokazována znaleckým posudkem, neboť neměla vliv na právní kvalifikaci a ani na výši pokuty, která byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí.

31. Za důvodnou krajský soud nepovažoval ani námitku procesního pochybení prvostupňového orgánu, který nevyhověl žádosti žalobce o pořízení a zaslání kopie jednotlivých součástí spisové dokumentace.
32. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že *„(ú)častníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.“* V § 38 odst. 4 správního řádu je dále uvedeno: *„S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“*
33. Dotčená právní úprava nahlížení do spisu nestanovuje povinnost správních orgánů zasílat kopie spisové dokumentace účastníkovi řízení do datové schránky nebo na elektronickou adresu. Jak v tomto ohledu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018 - 37, *„(s)právní řád nespojuje právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s povinností správního orgánu zaslat kopie vybraných dokumentů správního spisu účastníku řízení na e-mailovou adresu. Jde o svobodné rozhodnutí účastníka řízení, zda využije svého práva nahlédnout do správního spisu dle § 38 správního řádu, či nikoliv. Tím, že správní orgán stěžovateli požadované listiny na e-mailovou adresu nezaslal, nemohl bez dalšího porušit jeho právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.“* Tyto závěry vycházejí z předcházející judikaturní praxe (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106, a obdobně ještě ve vztahu ke „starému“ správnímu řádu, tj. k zákonu č. 71/1967 Sb. rozsudek ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 – 77), podle níž je právo účastníka řízení nahlížet do spisu spojeno s právem na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, nikoliv však s právem na to, aby správní orgán kopie účastníku řízení zasílal.
34. Pokud tedy prvostupňový orgán opakovaným žádostem žalobce nevyhověl, nejednalo se o porušení povinností, které jsou mu jako orgánu veřejné moci ve správním řízení uloženy. Současně nemohl mít postup prvostupňového orgánu pro žalobce sám o sobě za následek objektivní nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
35. Ve věci bylo konáno ústní jednání, kterého se žalobce nezúčastnil, přestože byl v tomto směru řádně vyrozuměn a poučen o svých procesních právech. Prvostupňový orgán pak vhodně poukázal na skutečnost, že žalobce mohl kromě zmocnění jiné osoby spojit nahlížení do správního spisu se svojí pracovní cestou do Trnavy, na kterou se v písemném vyjádření odvolával. Z protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 27. 11. 2019 je navíc zřejmé, že žalobce se s podklady pro rozhodnutí seznámil. Skutečnost, že tak o své vůli učinil až po

pravomocném skončení přestupkového řízení, tedy pro účely podání žaloby, nelze klást správním orgánům za vinu.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Nebylo proto ani nutné zabývat se argumentací žalobce, jež se týká právě otázky náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu jeho žaloby. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
38. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. března 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně